

[Hjermind.]

steren for Handel, Industri og Søfart har indhentet et Responsum. Der henvises heri til, at lignede Regler blev fastsat i Versailles-Traktaten, og at Potsdam-Konferencen i Overensstemmelse hermed har besluttet, at Tyskland skal betale, og at Danmark i det hele maa anses for at have tiltraadt Potsdam-Konferencens Beslutning, saaledes at man — som det hedder i det omtalte Responsum — fra et folkeretligt Synspunkt maa anse det for ubetænkeligt at gennemføre denne Lovgivning.

Med Hensyn til Forholdet til Grundlovens § 80 fremgaar det af dette Responsum, at § 80, der sikrer Ejendomsrettens Ukrænkelighed, ikke afskærer Lovgivningsmagten fra at give Regler om Konfiskation, hvor pønale eller generalpræventive, politimæssige Hensyn kan motivere Anvendelse af Konfiskation. Derfor mener Udvalget, at man paa dette Grundlag i det hele kan sige, at den nu foreliggende Situation, som er fremkaldt af Begivenhederne under den anden Verdenskrig, er saa ekstraordinær og rummer saa mange hidtil ukendte Momenter, at den falder ganske uden for, hvad man har haft for Øje ved Affattelsen af Regelen i Grundlovens § 80, der jo hidrører fra den oprindelige Grundlov af 1849.

Spørgsmaalet om Fordelingen af de Erstatninger, Tyskland skal udrede, er behandlet paa Paris-Konferencen, og da Ratifikationen af Konferencens Beslutninger i Løbet af faa Dage vil komme til Behandling her i det høje Ting, skal jeg ikke gaa nærmere ind herpaa ud over at bemærke, at nærværende Lovforslag forudsætter som en Selvfølgelighed, at Ratifikation finder Sted.

Jeg kan i øvrigt henvise til Betænkningen og dens Bemærkninger om det Provenu, Salget af den konfiskerede Ejendom maatte indbringe, idet dette Spørgsmaal naturligvis ogsaa med Interesse har været behandlet i Udvalget.

Det er en Misforstaaelse, naar man fra enkelte Sider i Dagspressen har givet Udtryk for, at det først er nu, man virkelig gør noget for at komme den tyske Kapital her i Landet til Livs. Allerede ved en Bekendtgørelse af 5. Maj 1945 indførtes en Bankspærring og ved Lov af 12. Juni 1945 en Administration eller Likvidation af tyske Selskaber, ligesom der blev truffet Foranstaltninger til at forebygge, at tyske Enkeltpersoner kunde foretage nogen egentlig Disposition over deres Ejendele ud over, hvad den normale Drift udkrævede, og saaledes at man i det hele førte et Tilsyn paa alle disse Omraader.

Enkelte Administratorudnævnelser i Henhold til den førnævnte Lov har givet Anledning til en offentlig Drøftelse, og man har derfor ogsaa i Udvalget i et Samraad med den højtærede Handelsminister drøftet disse Sager og har endvidere sammen med den højtærede Justitsminister drøftet Administratorbeskikkelser i visse Værnemagersager. Til Trods for at dette i og for sig ikke direkte vedrører Udvalgetes Opgave, har man fundet disse Spørgsmaal saa vigtige, at man gerne har villet have en samlet Drøftelse af dem. I Samraadet med den højtærede Justitsminister gav Ministeren Udtryk for de Synspunkter, der kort er berørt i Betænkningen, og Udvalget gav Udtryk for sit Synspunkt — jeg kan godt sige, at man var helt enig i Synet paa disse Spørgsmaal —, hvorefter den højtærede Justitsminister gjorde Udvalget bekendt med, at Ministeriet forbereder et særligt Lovforslag, hvorefter man ikke som Administrator kan beskikke Personer, der staar Ejeren nær gennem Slægtskab, eller som Sagfører eller Revisor for den paagældende maa siges at være knyttet til ham paa en særlig Maade, ligesom man i det hele vil skabe Kauteler for, at Administrationen baade for den ene og den anden Kategori kommer til at foregaa uafhængig af uvedkommende Interesser.

Angaaende de 27 Ændringsforslag, der som Resultat af Drøftelserne er stillet af den højtærede Handelsminister og tiltraadt af Udvalget, skal jeg sige følgende.

Ændringsforslagene tilsigter paa de Omraader, der vedrører Lovens Hovedformaal, at sikre mod tysk eller tyskkontroleret Kapitalindflydelse. De indeholder forskellige Skærper, som baade den højtærede Minister og Udvalget har fundet nødvendige. Paa den anden Side, f. Eks. med Hensyn til at beholde et vist Løsøre og en almindelig Løjlighed, giver Ændringsforslagene Mulighed for en større Hensyntagen til den enkelte Person og en mere konkret Overvejelse af de Hensyn, der i de enkelte Tilfælde af menneskelige og andre Grunde maa tages.

I Overensstemmelse med, hvad der fra flere Sider er kommet frem under første Behandling, har man fundet det rigtigt at anvende samme Udtryk som Paris-Konferencen, nemlig tysk, fjendtlig Ejendom, og herpaa gaar Ændringsforslagene Nr. 1, 2, 4 og 5 ud. Det fastslaas dermed, at det er denne fjendtlige tyske Kapital, man vil ramme, men Definitionen af, hvad der skal falde ind under Konfiskationsbestemmelsen, fastholdes i Lovforslagets § 2 paa samme Maade som i det oprindelige Lovforslag.